

jiné generace, jiné kulturnější vrstvy; po jejím slovníku poznal jsi, že máš před sebou představitelku odcházejícího romantismu, ale po jejím srdci, po jejím cítění, po jejích činech viděl jsi, že jsi se setkal se vzácným člověkem, s ušlechtilou častnou duší, které není stárnutí a překonání časovými proudy a směry. Slečna Slavinská měla opravdový smysl umělecký a starožitnický a sebrala s nevšední láskou a pietou řadu krásných a cenných věcí uměleckých; měla mimo jiné práce Josefa i Quidona Mánesa, Amalie Mánesové, Antonína Chittussiho, Julia Mařáka, pěkné porcelány a skla, celý autentický interiér J. E. Purkyně (v něm klavír kdysi Tomáškův) a j. Sbírkami svými obmyslila zvěčnělá slečna *Moderní galerii, Museum Náprstkovo, Národní divadlo, Museum zemské.*

† Leo Berg

V Charlottenburce u Berlína zemřel 13. července [1908] ve věku 46 let moderní kritik a essayista německý *Leo Berg*. Berg byl z průkopníků moderního cítění a nazírání v německé literatuře, do níž vnesl nejen podnět myšlenkový. Jeho ponětí naturalismu v osmdesátých letech odchylovalo se značně od běžného nazírání dogmatického; později propagoval filosofický individualism a byl z prvních, kdož upozornili na vnitřní příbuzenství Hebblova a Ibsenova. Z knih jeho stájte zde: *Der Naturalismus* (části byly přeloženy kdysi v Literárních listech), *Der Uebermensch in der modernen Literatur* a sebrané studie a essaye *Aus der Zeit — gegen die Zeit*. Redigoval sbírku monografií Kulturprobleme der Gegenwart.

† Walter Leistikow

V Berlíně zemřel 25. července [1908] ve věku 42 let Walter Leistikow, spoluzakladatel berlínské Secese a přední z moderních krajinářů německých. Leistikow má pevnou slávu v Německu jako klasický malíř užšího i širšího okolí berlínské, Grunewaldu i Marky braniborské; dovedl vidět s vnitřní typičností tesknou severoněmeckou krajinu písečnou a jezerní, přiclouženou modře černým slunečníkem svého typického stromu, borovice. Walter Leistikow byl v mnohém směru typický reprezentant moderního berlínské umělectví, duch ukázněný do přesné věcnosti, vytěžující zvolna indukční skoro prací všechny své vnitřní možnosti, statečný ve své zamklé a oddané účtě k přírodě i práci, odvrácený od každé fráze a lhbivé pohodlnosti, nepřítel divadelního pathosu i rozmáchlého siláctví. Z poslední doby jeho viděl jsem i motivy krkonošské, podané nevšedním malířským zorem i výrazem, na něž se nesnadno zapomíná. V letošní výstavě berlínské Secese má Slunce v lese, Tyrolské vrchy v zimě a Jeskyně Catullovy.

Architekt Josef Olbrich

zemřel v Düsseldorfě 8. srpna [1908] ve věku 41 let. Olbrich byl rodák opavský; studoval na vídeňské akademii u Hasenauera, cestoval a pracoval pak nějaký čas v atelieru Otty Wagnera, hlavně na projektu městské dráhy vídeňské. Na podzim 1898 postavil na t. zv. Naschmarktě výstavní budovu Secese, která byla dlouho

terčem hrubého vtipu vídeňského. Budova Secese jest sice dílo na dobu svého vzniku i mládí svého tvůrce velmi zajímavé, ale ovšem nevykvašené a plné strusek ještě — Olbrich sám překonal ji v pozdějším svém vývoji velmi rozhodně. R. 1899 povolán byl Olbrich velkovévodou hessenským do Darmstadtu a postaven v čelo celé kolonie umělecké, která měla fešit řadu moderních architektonických i umělecko průmyslových úkolů, a byl tu nadán hmotnými prostředky a možnostmi jistě záviděníhodnými a také až sdostatek záviděnými mnohým jeho soudruhem. První umělecká výstava darmstadtská založila, lze tak říci, evropskou slávu Olbrichovu a vynesla mu spoustu prací i mimo Německo. Obchodní dům Tietzův a výstavní síň a svatební věž v Düsseldorfě jsou poslední jeho veliké práce. Olbrich byl mnohostranný talent, měkký, pružný, vášnivý, citlivý a výbojný duch smělého, ale bezpečného vkusu a bohaté, jaksí úponkovité vynalézavosti. Silou jeho nebyla tak zákonná typičnost jako lyrický dar gracie a vkusu a básnické kouzlo; moderní Vídeňané viděli v něm umělce svého duševního klimatu. Neobmezoval se na architekturu, navrhoval i nábytek, koberce, vázy, skla, celé interiéry.

V. A. Jung, básník a feuilletonista český

dovržil 8. srpna [1908] padesátku svého života, který měl odvahu žít po svém a na vlastní vrub a který vedl mimo vyšlapanou cestu českého literátství. Vystudoval gymnasium v rodném městě Rychnově nad Kněžnou a filosofii v Praze, obrátil se r. 1882 do Ameriky, kde prožil osmnáct let života, rozlitého do širších břehů, než na jaké jsme u nás zvyklí. Vrátil se do Čech, učil na Obchodní akademii pražské, později byl redaktorem Času; nyní jest profesorem obchodní akademie v Plzni. První verše své tisknul Jung v Sládkově Lumíru 1877 a v Almanachu Máje t. r., první překlady jeho z Lermontova přinesly Květy t. r. Jung jest znám širší veřejnosti literární jako klasický básník-překladatel velikých eposů ruských a anglických, Puškinova *Evžena Oněgina* a Byronova *Dona Juana*; překlady Jungovy jsou dílem opravdového básníka, který se vžil-vcítil ve svou předlohu, v celou její inspiraci, stylový ráz i všechny výrazové zvláštnosti a traduje její hodnoty citové i formové s vášnivou oddaností i vzletem ducha opravdu tvořivého. Méně známy, ačkoliv neprávem, jsou jeho cestopisné feuilletonní práce *Půl roku v carské říši* a *Rodina Petra Běla*; Jung jest tu originelní pozorovatel i šťastný vypravovatel živého, třebaš drsného slova, člověk svých myšlenek i citů, který i tu jde svou zvláštní neshlapanou stezkou. Vedle toho má Jung ještě řadu povídek a črt feuilletonních, posud nesebraných v knihu, a řadu drobných básní (posléze tištěných v Besedách Času r. 1901); výběr z nich jest dlužen Jung nám i sobě. Činnost jeho doplňuje ještě řada překladů z Wilda, Whitmana, Ruskina, Turgeněva a Otwayova tragedie *Osvobození Benátek*, pak filologické práce: veliký Slovník anglicko-český a Anglická mluvnice. Přítel Jungův, p. Lázňovský, sděluje mně, že Jung chystá se k větším původním dílům literárním; buď přán mu k nim všecken zdar.

Spisovatel Václav Vlček

zemřel na Královských Vinohradech dne 17. srpna [1908] ve věku 69 let. Poměr náš k Vlčekovi byl příliš věcný a umělecky zásadní, aby mohl býti nějak změněn jeho